

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/56/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219205667
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7219205667.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: G. L., P. X.XX.XXXX, Y. U., U. XX, o zaplatenie 5.355,45 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 15.6.2021 sp. zn. 22Csp/177/2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 15.6.2021 č.k. 22Csp/177/2019-215 vo výrokoch II., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.954,01 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.954,01 € od 2.12.2016 do zaplatenia a IV. o trovách konania.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 15.6.2021 č.k. 22Csp/177/2019-215 rozhodol nasledovne:

Konanie v časti o zaplatenie 189,24 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 189,24 € od 2.12.2016 do zaplatenia zastavil (výrok I.), žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 3.954,01 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.954,01 € od 2.12.2016 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III.) a žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 47,66 % (výrok IV.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa pôvodný žalobca (VÚB, a.s.) domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 5.355,45 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.355,45 € od 2.12.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Poukázal na skutočnosť, že jeho právny predchodca Consumer Finance Holding a.s. dňa 11.11.2015 uzavrel so žalovaným Zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXX/XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanému pôžičku vo výške 5.000 €. Žalovaný mal splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach vo výške 147,75 €. Ku dňu podania žaloby žalovaný uhradil z celkovej sumy pôžičky sumu 856,75 €. Žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, t.j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, preto žalobca dňa 28.9.2016 zaslal žalovanému predžalobnú upomienku a ňou vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru. Dňa 19.11.2016 žalobca úver zosplatnil, o čom bol žalovaný informovaný listom zo dňa 26.11.2016. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 16Co/33/2018 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/447/2016. Ku dňu podania žaloby mal žalovaný uhradiť sumu 6.200,46 € (označené v Prehľadě splátok a úhrad ako stípec „Splátka“). Uvedenú sumu (ďalej ako „istina“) tvorí: súčet predpísaných splátok do zosplatnenia dlhu („suma splátok“) a suma po zosplatnení. Ku dňu

podania žaloby žalovaný uhradil sumu 856,75 €, ktoré sú riadnymi splátkami poskytnutého finančného plnenia. Uvedená suma je v Prehľade splátok a úhrad evidovaná v stĺpci „Úhrada“. Súčasťou pohľadávky žalobcu a sú aj náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky, ktoré si žalobca v tomto konaní uplatňuje vo výške 11,74 €. Celkovú výšku dlžnej sumy žalovaného ku dňu podania žaloby tvorí: Istina + Náklady na vymáhanie - Prijaté úhrady = Žalovaná suma 6.200,46 € + 11,74 € - 856,75 € = 5.355,45 €.

3. Nakoľko žalobca podaním doručeným súdu dňa 30.9.2020, vzal žalobu v časti o zaplatenie istiny v sume 189,24 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 189,24 € od 2.12.2016 do zaplatenia späť, súd postupom podľa ust. § 145 ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil.

4. V ostatnej časti (kde nedošlo k späťvzatiu) právne vec posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1,3 a 4, § 53 ods. 1,2,3 a 5, § 54 ods. 1,2, § 565, § 53 ods. 9, § 101, § 103, § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), spolu s § 1 ods. 2, § 2 písm. d/,g/, § 9 ods. 1,2, § 11 ods. 1 písm. d/, § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z.

5. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu Consumer Finance Holding, a.s. uzavrel so žalovaným dňa 11.11.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX/XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 5.000 €. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť v 60 mesačných splátkach vo výške 143,59 €/splátka, 147,75 € /splátka s poistením, mesačnou výškou poistenia 4,16 €, so splatnosťou prvej splátky 20.12.2015, so splatnosťou poslednej splátky 11/2020, celkovými nákladmi spotrebiteľa: 3.615,40 €, celkovou sumou: 8.615,40 €, ročnou úrokovou sadzbou: 26,72 %, RPMN: 26,72 % a priemernou RPMN: 18,01 %.

6. Pokiaľ išlo o obranu žalovaného, že suma vo výške 5.000 € mu nebola poskytnutá, súd túto skutočnosť nemal preukázanú, pričom vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný na základe zmluvy úver čiastočne dobrovoľne vo výške 856,75 € splatil. Preto má súd za to, že k poskytnutiu úveru vo výške 5.000 € právnym predchodcom žalobcu žalovanému reálne došlo.

7. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou splátok, vyzval ho právny predchodca žalobcu predžalobnou upomienkou zo dňa 28.9.2016 k úhrade nedoplatku na splátkach vo výške 668,75 € s tým, že ak nedôjde k úhrade do 5.11.2016 splátky splatnej v mesiaci 7/2016 bude veriteľ oprávnený zosplatiť celý dlh. Uvedená upomienka bola žalovanému doručená dňa 7.10.2016. Keďže zo strany žalovaného k úhrade uvedenej sumy nedošlo, došlo k zosplateniu dlhu ku dňu 19.11.2016, čo bolo žalovanému oznámené listom zo dňa 26.11.2016. Žalovaný dlh neuhradil.

8. Na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu (Consumer Finance Holding a.s. a Všeobecná úverová banka a.s.) a žalobcom došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Listom zo dňa 19.12.2019 právny predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka a.s.) oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu k 17.12.2019, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Po začatí konania došlo k postúpeniu pohľadávky na nového veriteľa Intrum Slovakia, s.r.o. v súlade s § 524 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnú zmluvu inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Vzhľadom na uvedené, v zhode § 80 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) sa na základe uznesenia súdu zo dňa 28.1.2020, č.k. 22Csp/177/2019-127 novým žalobcom v spore stala spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o.

9. Súd sa v prvom rade zaoberal žalovaným vznesenou námietkou premlčania. Tu poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/153/2019 zo dňa 10.6.2020, ods. 14 a 16: Veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (§ 565 veta druhá OZ), z čoho vyplýva, že z hľadiska ustanovenia § 103 veta druhá OZ sa môže stať dlh zročným vždy len z dôvodov nezaplatenia poslednej z už zročných splátok. To potom znamená, že zosplatený dlh sa podľa tejto úpravy premlčuje od splatnosti v poradí najmladšej splátky, nech by už bol rozsah omeškania akýkoľvek, s tým, že skôr splatné splátky sa podľa prvej vety tohto zákonného ustanovenia premlčujú samostatne vždy odo dňa ich splatnosti. Druhým významným prvkom usporiadania vyplývajúceho z kumulatívnej aplikácie ustanovení § 103 a § 565 OZ, že predpoklad pre zosplatenie úveru spočíva len v právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky. V tomto ponímaní, môže veriteľ v prvý deň omeškania dlžníka so zaplatením splátky vyvolať

predčasnú splatnosť ostávajúceho dlhu a v tento deň si ho aj uplatnil na súde. Je preto logické, že práve v tento deň podľa ustanovenia § 103 veta druhá OZ začína plynúť premlčacia doba pre uplatnenie zosplatennej časti záväzku. Pri hľadaní udržateľného interpretačného riešenia právnej situácie, ktorá nastúpila po zavedení ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, je potrebné mať na zreteli, že hoc sa to na prvý pohľad nemusí takto javiť, nesplnenie úverovej splátky, má z hľadiska naplnenia hypotézy ustanovenia § 103 OZ v spotrebiteľských vzťahoch samo o sebe predsa len iný právny význam. Pokiaľ totiž uvedené zákonné ustanovenie vo všeobecnosti počíta so zosplatením úveru z dôvodov nesplnenia splátky (v prvý deň omeškania so zaplacením splátky môže veriteľ zosplatiť úver a uplatniť si celú úverovú pohľadávku na súde), v prípade spotrebiteľských vzťahov sa k právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky musí pripojiť aj právna udalosť uplynutia troch mesiacov od omeškania s jej zaplacením. S takouto ďalšou udalosťou však v ustanovení § 103 OZ (rovnako ani ustanovenie § 565 OZ) explicitne nepočíta a z už uvedených argumentov vyplýva, že ňou upravené usporiadanie nemožno na spotrebiteľské vzťahy bez logickej korektúry vzťahovať. Preto, že priama aplikácia tohto zákonného ustanovenia je na spotrebiteľské záväzky nepatričná a že je vhodnejšie s použitím ustanovenia 853 ods. 1 OZ spravovať sa ním len analogicky. Takýmto myšlienkovým postupom možno vyvodiť, že premlčacia doba vo vzťahu k zosplatennej časti spotrebiteľského dlhu začína plynúť vždy 3 mesiace po splatnosti každej z postupne omeškaných splátok. Zároveň tento spôsob právneho posúdenia umožňuje vyriešiť interpretačnú dilemu tiež ohľadne použiteľnosti ustanovenia § 565 veta druhá OZ, vylúčenie, ktorého práve v spotrebiteľských vzťahoch paradoxne nedáva žiaden zmysel, nakoľko je pre spotrebiteľa celkom zrejme priaznivé, a to v tom smere, že právo zosplatiť úver môže veriteľ použiť vždy len najneskôr do dňa splnenia zákonných podmienok pre zosplatenie úveru vo vzťahu k ďalšej úverovej splátke, čomu dochádza nielen splatnosťou ďalšej splátky, ale zároveň uplynutím troch mesiacov od jej splatnosti. Inak povedané, rovnaké účinky, aké ustanovenie § 103 OZ pripisuje nezaplaceniu splátky a ustanovenie § 565 OZ zročnosti splátky nasledujúcej, je potrebné v spotrebiteľských vzťahoch, a teda dlh súvzťažnosti s ustanovením § 53 ods. 9 OZ vidieť v spojení zročnosti splátky (nezaplacení splátky) a uplynutí určeného času pre možnosť so splatnými spotrebiteľského záväzku.

10. Po premietnutí všeobecných východísk na posudzovanú vec súd uzavrel, že splatnosť splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť nastala dňa 20.7.2016. Trojročná premlčacia doba predčasne zosplateného dlhu (§ 565 Občianskeho zákonníka) zo spotrebiteľskej zmluvy začína plynúť s ohľadom na ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka až uplynutím 3 mesiacov od zročnosti splátky, ktorá vyvolala zosplatenie dlhu, t.j. dňa 21.10.2016 a uplynula dňa 21.10.2019. Žaloba bola na súd podaná dňa 25.6.2019, teda včas v lehote troch rokov. Pokiaľ ide o skôr splatné (zročné do 20.9.2016), v ich prípade plynula premlčacia doba samostatne vždy od ich splatnosti podľa § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka. Predčasné zosplatenie úveru veriteľom totiž nemá vplyv na plynutie premlčacej doby v prípade už splatných plátok pred zosplatením úveru. Preto pri splátkach splatných pred zosplatením úveru, nezačína plynúť nová premlčacia doba. Ak zročné splátky sú premlčané, zosplatenie úveru nemá na už premlčané splátky a splátky, ktorých splatnosť nastala do zosplatenia úveru (a tým ani na určenie začiatku plynutia premlčacej doby vo vzťahu k týmto splátkam) nijaký vplyv. Súd teda konštatoval, že rovnako splátky splatné dňa 20.7.2016, dňa 20.8.2016 a dňa 20.9.2016, u ktorých plynie premlčacia doba samostatne, neboli premlčané. Súd v tomto smere poukázal aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Košiciach, ktoré bolo prijaté k otázke začiatku plynutia premlčacej doby (na ktoré poukázal aj Krajský súd v Košiciach napr. sp. zn. 11Co/153/2019 zo dňa 10.6.2020).

11. Žalovaný namietal, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ a l/ zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z.z.

12. Pokiaľ ide o Eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. l/ (pôvodne písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, riešením tejto otázky sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018 (a následne aj 3Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018) na ktoré súd poukázal. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského

právneho poriadku. Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli smer sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať Eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - Eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (odkaz na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

13. Z vyššie citovaného rozhodnutia ďalej vyplýva, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zákonom č. 129/2010 Z.z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Eurokonformný výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia Eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ (súčasná písm. l) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia Najvyššieho súdu SR zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice (viď bližšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018). Vzhľadom na uvedené súd námietku žalovaného, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l/ (pôvodne písm. k) č. 129/2010 Z.z., a teda rozpis splátok na istinu, úroky a iné poplatky, považoval za nedôvodnú.

14. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa nesprávne uvedenej RPMN v zmluve, súd sa s touto stotožnil. V zmluve je RPMN uvedená vo výške 26,72 %, pričom skutočná výška RPMN podľa výpočtu súdu pri výške úveru 5.000 €, výške splátky 147,75 € mesačne (zahŕňajúcej aj poplatok za poistenie), počte splátok 60, činí 27,66 %. V zmluve je teda RPMN uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, pri jej výpočte právny predchodca žalobcu nezohľadnil poisťné, ktoré je potrebné do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom zahrnúť (§ 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy), keďže súčasťou zmluvy je aj zmluvné dojednanie o poskytnutí doplnkovej služby - poistenia. Z tohto dôvodu aj celková čiastka, ktorú má žalovaný zaplatiť tak predstavuje sumu 8.865 €, a nie v zmluve uvedenú sumu 8.615,40 €. Správnosť uvedenia RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňuje posúdiť dlžníkovi výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Z týchto dôvodov súd predmetný spotrebiteľský úver podľa § 11 ods. 1 písm. d/ považoval za bezúročný a bez poplatkov.

15. Súd preto uzavrel, že žalobca má nárok na vrátenie istiny po odpočítaní úhrady vykonanej žalovaným a sumy, v ktorej vzal žalobca žalobu sčasti späť (5.000 € - 856,75 € - 189,24 €), teda sumy 3.954,01 € bez úrokov a bez poplatkov. V prevyšujúcej časti súd žalobu z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

16. Keďže žalovaný je v omeškaní s úhradou dlžnej sumy vo výške 3.954,01 €, konštatoval, že patria žalobcovi aj úroky z omeškania. V zosplatnenej časti úveru patria žalobcovi úroky z omeškania od 21.9.2016, pokiaľ ide o skôr splatné splátky (zročné do 20.9.2016), v ich prípade žalobcovi patrili úroky z omeškania samostatne vždy od ich splatnosti. Výšku úrokov z omeškania vo výške 5 % stanovil

ako zodpovedajúcu základnej úrokovej sadzbe ECB platnej k tomuto dňu ako prvému dňu omeškania žalovaného (0 %) zvýšenej o 5 percentuálnych bodov. Žalobca požadoval priznať úroky z omeškania až od 2.12.2016, pričom súd v súlade s § 216 ods. 1 CSP je viazaný žalobným návrhom, preto žalobcovi priznal úroky z omeškania až od tohto dátumu.

17. O trovách konania súd rozhodol v zmysle 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie 3.954,01 € (zo žalovanej sumy 5.355,45 €). Na základe uvedeného úspech žalobcu v konaní predstavoval 73,83 %, úspech žalovaného 26,17 %. Žalobcovi teda priznal náhradu trov v rozsahu 47,66 % (73,83 % - 26,17 %) proti žalovanému, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku vyšším súdnym úradníkom.

18. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, a to proti výroku II. a IV. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/,d/,e/,f/,g/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Žalovaný namieta, že v konaní nebolo preukázané vyplatenie úveru 5.000 € na jeho účet a zároveň žalobca nepreukázal, že skúpil bonitu klienta v zmysle § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca dôvodil, že už v odpore, okrem iného uviedol, že síce dňa 11.11.2015 požiadal o úver v sume 5.000 €, avšak táto suma mu v tejto výške nebola poskytnutá a žalobca doposiaľ nepreukázal poskytnutie tejto sumy. S poukazom na § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal ako skúmal jeho bonitu, pričom on už v odpore poukázal na to, že žalobca nekonal s náležitou odbornou starostlivosťou. Ďalej žalovaný vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žiadal, aby všetky splátky, ktoré na daný úver uhradil, teda nielen 856,75 € boli odpočítané od istiny poskytnutého úveru, pričom však nešpecifikoval v akej výške realizoval úhrady nad rámec sumy 856,75 €. K podanému odvolaniu sa žalobca vyjadril písomne tak, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, pričom sa súd dostatočne vysporiadal s právnou aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil.

20. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny v celom rozsahu, súd sa dostatočne vysporiadal s právnou aj skutkovou stránkou veci, preto navrhol rozsudok v napadnutých výrokoch potvrdiť.

21. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolaním nebol napadnutý výrok I., ktorým bolo zastavené konanie v časti o zaplatenie 189,24 € s príslušenstvom ani výrok III., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Tieto výroky preto nadobudli právoplatnosť a neboli predmetom odvolacieho prieskumu.

22. Predmetom odvolacieho prieskumu bol výrok II., ktorým súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 3.954,01 € s príslušenstvom a súvisiaci výrok o náhrade trov konania.

23. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

24. Rozsudok je v napadnutých výrokoch II. a IV. vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 22. novembra 2022 o 9.10 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 15.11.2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

26. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/,d/,e/,f/,g/ a h/ CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. b/), konanie má inú vadu, ktorá mohla

mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. d/), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (písm. e/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f/), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (písm. g/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h/).

27. Odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neboli naplnené .

28. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

30. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

31. Súd svoje úvahy, ako dospel k skutkovým a právnym záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na odvolacie námietky žalobcu.

32. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, na tieto odkazuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza nasledovné:

33. Predmetom konania je nárok uplatnený titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom súd prvej inštancie čiastočne žalobe vyhovel a v časti žalobu zamietol z dôvodu, že dospel k záveru, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (v dôsledku nesprávne uvedenej RPMN). Žalobcu tak zaviazal na vrátenie istiny 3.954,01 € po odpočítaní úhrady vykonanej žalovaným (5.000 € mínus 856,75 €) a po odpočítaní časti uplatneného nároku, v ktorej žalobca zoberal žalobu späť (189,24 €) z dôvodu premlčania.

34. Podstatou odvolacích námietok bolo tvrdenie o nepreukázaní vyplatenia výšky úveru 5.000 € žalovanému, nepreukázaní splnenia povinností v zmysle § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. (skúmanie bonity klienta) a nezapočítanie všetkých splátok na istinu (nad započítanú sumu 856,75 €).

35. Odvolací súd uvedené námietky vyhodnotil ako nedôvodné.

36. Súd prvej inštancie vo vzťahu k námietke o ne/vyplatení úveru 5.000 € správne vychádzal z úvahy, že pokiaľ by úver nebol žalovanému poskytnutý, nemal by dôvod začať tento úver dobrovoľne splácať tak, ako to urobil (dobrovoľne splatil úver až do sumy 856,75 €). Odvolací súd zároveň dopĺňa, že poskytnutie úveru v tejto výške vyplýva aj zo zmluvy, ktorú žalovaný s právnym predchodcom žalobcu podpísal. Nemožno akceptovať tvrdenie žalovaného, že on iba požiadal o úver v takejto výške, nakoľko v spise je doložená zmluva, nie žiadosť o poskytnutie úveru a z tejto zmluvy jasne vyplýva, že žalovanému bol úver poskytnutý v sume 5.000 €, ktorú skutočnosť žalovaný potvrdil svojim vlastnoručným podpisom.

37. Súd prvej inštancie potom ako konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru z dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí (v dôsledku nesprávne uvedenej RPMN) správne zohľadnil všetky v konaní preukázané platby realizované zo strany žalovaného, teda správne od poskytnutej istiny 5.000 € odpočítal jednak čiastku vo vzťahu, ku ktorej došlo k späťvzatiu žaloby v časti (v dôsledku premlčania) a odpočítal sumu 856,75 €, nakoľko úhrada takejto sumy bola v konaní preukázaná.

38. Žalovaný v odvolaní tvrdí, že neboli započítané všetky splátky a je potrebné odpočítať aj ďalšiu sumu (nad sumu 856,75 €). Svoje tvrdenie však vôbec nešpecifikoval, t.j. neuviedol aké ďalšie platby boli uhradené a ani žiadnym spôsobom takéto tvrdenie nepreukázal. Vzhľadom na uvedené odvolací súd túto jeho odvoláciu námietku považuje za nedôvodnú.

39. Ako nedôvodné odvolací súd posúdil aj tvrdenie žalovaného o neunesení dôkazného bremena na strane žalobcu, že jeho právny predchodca konal s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru žalovaného, nakoľko z obsahu samotnej zmluvy vyplývajú skutočnosti relevantné pre posúdenie tejto bonity. Pokiaľ žalovaný poukazuje na potrebu 1. preverenia bonity (príjmu) klienta, 2. preverenie úverovej angažovanosti v bankovom úverovom registri, 3. preverenie úverovej angažovanosti v nebankovom úverovom registri, 4. výsledok overenia klienta v centrálnom registri exekúcií, odvolací súd uvádza, že takéto preverenie nebolo v čase uzatvárania zmluvy nevyhnutné hmotne zachytiť, teda urobiť z neho výstup, aj keď takýmto spôsobom veriteľ mohol postupovať. Odvolací súd považuje za dostatočné preverenie spôsobom tak, ako to vyplýva zo samotnej zmluvy, teda zistením príjmov, výdavkov a ďalších skutočností uvedených v zmluve, ktorých správnosť samotný žalovaný potvrdil svojim vlastnoručným podpisom. Odvolací súd zdôrazňuje, že je v prvom rade na klientovi, aby posúdil svoju schopnosť splácať úver a zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný v konaní vzniesol rôzne námietky a je možné tieto námietky považovať aj za konanie, ktorým sa len snaží vyhnúť svojej povinnosti plniť. Je potrebné zdôrazniť aj tú skutočnosť, že vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je žalovaný zaviazaný iba k povinnosti vrátiť istinu, ktorá mu bola poskytnutá bez akýchkoľvek doplňujúcich poplatkov, či úrokov, čo možno považovať za dostatočnú sankciu za nedostatky na strane veriteľa.

40. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku II. a súvisiacom výroku IV. ako vecne správny potvrdil.

41. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1,2 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Takýto nárok vznikol úspešnému žalobcovi, a preto odvolací súd vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku súdom prvej inštancie.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).